

Het is weekend.

- “Kom, doe jullie schoenen is aan.”
- “Naar waar gaan wij?”
- “Naar voke.”
- “Naar ons echte voke?”
- “Eerst naar het kerkhof en dan naar ons echte voke.”
- “Ja joepie, dan krijgen we een koekje!”, zegt Nette
- “En ook een snoepje ze”, plakt Roos erachter.

En zo vertrokken we naar voke.

Een paar jaar geleden zouden we je zelden in de zetel aangetroffen hebben.

Je was altijd wel iets aan het doen. Ofwel was je in de serre of moestuin bezig. Of onkruid aan het uitrekken. Wat prutsen aan de automower. De geraniums, waar je echt wel trots op was en waar er geen enkele meer bij paste in de veranda, water aan het geven. Of soep aan het maken van die dikke courgettes uit je tuin. De soep werd dan zorgvuldig in van die gele potjes gedaan en ingevroren. Juist genoeg voor ene man, niets ging verloren, alles afgemeten.

Zo legde je 's avonds ook een paar sneden brood uit. Juist gepast voor ene man.

De laatste tijd vonden we je meer terug in de zetel. De TV loeihard, maar als je ons zag binnenkomen zagen we direct die glimlach! Oprecht gelukkig.

“ah kijk es, wie we hier hebben”, zei hij dan.

“Hebde gullie graag een koekske?”

Ja, yes, die lange autorit naar Weld werd beloond door dat lang besproken koekske en snoepke.

“Danku, voke”

Mijn persoonlijke band met voke is met de jaren gegroeid en zeer sterk geworden.

Toen ons ma en pa de winkel overnamen van moeke en voke hadden ons Lynn* en ik, een hechte band met moeke. Zij zorgde mee voor ons, terwijl voke zich liever nog wat kwam 'moeien' in de winkel. Hij had dan ook geen stilzittend gat.

Na een tijdje werd er besloten de winkel te verbouwen. Stap voor stap groeide de winkel tot wat hij nu is. Tijdens de verbouwingen konden we voke natuurlijk niet missen, maar daar heeft hij een prijs voor moeten betalen. Zo is hij van de stelling gevallen en brak hij zijn 2 enkels. Weken heeft hij van die botten moeten dragen en met een rolstoel moeten rijden. Ge kunt u al voorstellen hoe plezant hij dat vond... Om nog maar te zwijgen over zijn omgeving.

De eerste zware klap kwam toen we moeke moesten afgeven. Onverwacht en snel.

Voke had het er erg moeilijk mee en kon moeilijk alleen zijn. Om niet alleen te moeten zijn, maakte hij 'per ongeluk' te veel spaghetti. Dan kwam hij in de winkel vragen of ons Lynn en ik het overschot wilde opeten. De eerste weken, vooral in het weekend, bleef ik bij voke slapen omdat hij gewoon moest worden aan de eenzaamheid.

Na een tijdje kwam hij er weer bovenop, dankzij Jeanne.

Maar jammer genoeg moest onze familie een paar jaar later het ondenkbare doorstaan.

Een brand in onze woning kostte het leven aan ons ma, Lynn en pa. Voke heeft van heel dichtbij moeten meemaken hoe de vuurzee alles verwoestte. Hij riep, hij probeerde, maar stond machteloos. Het mocht niet zijn, en zo moest hij zijn zoon, schoondochter en kleindochter afgeven. Zomaar van het ene op het ander moment. Ik voelde me verantwoordelijk voor voke en wilde niet dat hij alleen

zou blijven tijdens die zware periode, maar daar was Jeanne weer. Zij zorgde voor voke en ik kon aan mezelf denken omdat ik wist dat er goed voor voke gezorgd werd.

Hij had verdriet, hij was emotioneel als je over hen sprak, hij had pijn en stelde zichzelf waarschijnlijk miljoenen vragen maar hij kwam er wéér bovenop! Zo sterk, zo moedig, zo kranig. Daar kon ik alleen maar naar opkijken.

Maar het was nog niet gedaan. Voke moest Jeanne, zijn broer en nog andere familieleden afgeven.

Maar wat een karakter had ons voke. Hij had het zwaar maar liet zich niet kennen en ging door.

Altijd even netjes, verzorgde kleren en zijn haar in de juiste plooi, dat was belangrijk!

Voke was een oprecht man, een fier man, een trotse vader, grootvader én overgrootvader. Je kon al eens een mopje maken en lachen met hem. Hij was met zijn 88^{-jarige} leeftijd, bijna de fitste man van heel ons familie. Hij kon koppig zijn, “strijde”, niet afgeven hoewel je weet dat hij ongelijk heeft.

Maar... daar kunnen velen onder ons, zonder namen te noemen, zich denk ik wel in terug vinden. Dat hoort nu eenmaal bij ons, De Jansens.

Men liefste voke, het was op, het was genoeg. Hoewel jij nog liever wat bij ons bleef om te kijken hoe je achterkleinkinderen groter werden, liet je lichaam het afweten.

Het was tijd om te gaan, dat weten we.

Je hebt ons allemaal, van kinderen tot achterkleinkinderen, trots gemaakt.

De Ronny vertelde dat hij ‘een wit fel licht’ had gezien toen hij in coma lag. Hij had zenne maat, ‘den Danny’ gezien. Maar den Danny zei dat zijn tijd nog niet was.

Laten we er nu dan maar in geloven dat ze daar allemaal op jou stonden te wachten, aan het eind van dat wit licht.

Ik ga je zo hard missen.

Het ga je goed daar en doe ze allemaal de groeten.

Rust zacht voke.

Slaap zacht echte voke.